

- Mobile Men*, A. Weerasethakul. 2008, 3 min
 - Nokia Short*, A. Weerasethakul. 2003, 2 min
 - Windows*, A. Weerasethakul. 1999, 11 min
 - This and a Million More Lights*, A. Weerasethakul. 2003, 1 min
 - Ghost of Asia*, A. Weerasethakul. 2005, 9 min
 - The Anthem*, A. Weerasethakul. 2006, 5 min
 - Emerald*, A. Weerasethakul. 2007, 11 min
 - Luminous People*, A. Weerasethakul. 2007, 15 min
 - Vampire*, A. Weerasethakul. 2008, 19 min
 - Worldly Desires*, A. Weerasethakul. 2005, 43 min
- Programadors: Gonzalo de Lucas i Núria Esquerra

En paral·lel als seus llargs, Apichatpong Weerasethakul ha filmat curts, vídeos i peces per a instal·lacions, en súper-8, 16 mm, 35 mm, vídeo digital o telèfon mòbil. Aquesta sessió comprèn gran part d'aquesta altra producció, poc coneguda i més experimental: la seva obra com un gran arbre ple de mites, llegendes, visions i relats, en què la memòria autobiogràfica i la sensualitat s'entremesclen amb la resistència política (o estètica) enfront del govern totalitari tailandès per reprendre la tasca que Elias Canetti va reclamar per al poeta: el custodi de la metamorfosi.

MOBILE MEN

A *Mobile Men*, l'actor protagonista està interpretat per un treballador emigrant de l'estat de Shan, a Burma, anomenat Jaai. El rodatge d'aquest film em va proporcionar una gran oportunitat d'aprendre de les seves històries. [...] *Mobile Men* és un retrat de Jaai. Mitjançant la realització d'un film, volia capturar la seva confiança i dignitat. No és sobre una narració, sinó sobre un home ple de vida. Fer pel·lícules és el major acte d'alliberament per a mi. Acostumo a treballar amb el mateix equip i els mateixos actors, que s'han convertit en amics meus amb els anys. Per això, cada vegada que faig un film és com un carnaval. Volia introduir a Jaai en el nostre món. Hem creat universos semi paral·lels de vida real i vida imaginada. De vegades aquestes dues vides s'entrecreuen. [...] A *Mobile Men* el cinema és un instrument per a crear autoconsciència. És important estar orgullós de la nostra existència i reconèixer-la en els altres. Aquí la situació està coreografiada com un joc cinematogràfic per a celebrar la joventut, la bellesa i la dignitat. El film honra els gestos simples que caracteritzen als individus a través d'intercanvis visuals. Espero que els espectadors entenguin que, quan els actors i un director sostenen una càmera i roden, estem destruint una barrera. La furgoneta simula un petita illa en moviment i sense fronteres, on hi ha llibertat de comunicar, veure, i compartir. (A.W.)

XCENTRICELCINEMADELCCCBXCENTRICELCINE
XCENTRICELCINEMADELCCCBXCENTRICELCINE
XCENTRICELCINEMADELCCCBXCENTRICELCINE

Mysterious Objects: curts i vídeos d'Apichatpong Weerasethakul

XCENTRICELCINEMADELCCCBXCENTRICELCINE
XCENTRICELCINEMADELCCCBXCENTRICELCINE
XCENTRICELCINEMADELCCCBXCENTRICELCINE
XCENTRICELCINEMADELCCCBXCENTRICELCINE
XCENTRICELCINEMADELCCCBXCENTRICELCINE
XCENTRICELCINEMADELCCCBXCENTRICELCINE
XCENTRICELCINEMADELCCCBXCENTRICELCINE
XCENTRICELCINEMADELCCCBXCENTRICELCINE
XCENTRICELCINEMADELCCCBXCENTRICELCINE
XCENTRICELCINEMADELCCCBXCENTRICELCINE
XCENTRICELCINEMADELCCCBXCENTRICELCINE
XCENTRICELCINEMADELCCCBXCENTRICELCINE
XCENTRICELCINEMADELCCCBXCENTRICELCINE
XCENTRICELCINEMADELCCCBXCENTRICELCINE
XCENTRICELCINEMADELCCCBXCENTRICELCINE

GHOST OF ASIA

Tot i que va començar fent curts i instal·lacions de vídeo, Weerasethakul ha emergit en el seu país com un cineasta major, però continua mostrant el seu treball regularment en els espais d'exhibició. En aquest treball, Weerasethakul procura animar al públic a entrar a la realitat secundària de les aparences fictícies [...]. Metonímicament connectat amb un dels fils principals dels temes d'interès de l'obra de Weerasethakul, *Ghost of Asia* mostra als nens d'una illa remota de la costa tailandesa, que dirigeixen una pel·lícula curta amb un actor –que els hi ha proporcionat pels artistes– i que fa el paper “d'un fantasma” que vagi al llarg de la costa marítima. Normalment un podria imaginar-se que els nens tindrien por davant una presència espectral d'aquesta classe, però sota la direcció de Weerasethakul i Lheureux, ells mateixos van prendre la iniciativa i li van fer representar la seva pròpia història. *Bert Rebhandl, “Ghost World”, Frieze, Novembre /Desembre 2006.*

THE ANTHEM

The Anthem és una celebració de la filmació i de l'experiència de l'espectador. A Tailàndia, abans de cada sessió de cinema, la Royal Anthem és interpretada abans de la projecció del llarg. L'objectiu és honrar al rei. Aquest és un dels rituals incrustats a la societat tailandesa per a donar una benedicció a alguna cosa o algú abans de certes cerimònies. *The Anthem* representa un “Cinema Anthem [Himne]” que elogia i beneeix a la pel·lícula que està a punt de començar. (A.W.)

ESMERALD / MORAKOT

En *The Pilgrim Kamanita*, una novel·la budista escrita per l'escriptor danès Karl Gjellerup, els protagonistes reneixen com dues estrelles i triguen segles a recitar les seves històries l'un a l'altre, fins que ja no existeixen. Morakot és un hotel en ruïnes i mort al cor de Bangkok, que va obrir les seves portes el 1980, una època en la qual Tailàndia canviava els seus engranatges per a accelerar la industrialització econòmica i quan els cambotjans arribaven als camps de refugiats a Tailàndia després de la invasió de les forces vietnamites. Més tard, quan va

copejar la crisi financera de l'Est d'Àsia el 1997, aquests somnis es van acabar. Com Kamanita, la inalterada Morakot és una estrella carregada (o abastida de combustible) de memòries. (A.W.)

LUMINOUS PEOPLE

Luminous People és una recreació d'un esdeveniment per a commemorar la presència dels morts i les memòries dissoltes dels vius, mitjançant la filmació. Un grup de gent viatja en un vaixell al llarg del Riu Mekong, que s'estén al llarg de la frontera del Laos tailandès. Avancen contra el vent, preveient un comiat. Enmig del riu, la gran senyora de la família tira unes cendres en la corrent. La pols blanca es combina amb l'aigua fangosa. El vaixell fa mitja volta al pont que uneix els dos països. Els passatgers estan cansats i comencen a anar a la deriva al seu propi món. La pel·lícula es desintegra. L'equip i els actors es desvien pel riu de la simulació. La frontera uneix els mons dels morts i dels vius. La memòria d'un pare anònim perdura. El vaixell segueix encara endavant quan el crepuscle arriba. (A.W.)

VAMPIRE

En algun lloc al llarg de la frontera de Tailàndia i Birmània viu una criatura anomenada Nok Phii (el Fantasma Ocell). O solia viure en aquell indret. Si existeix, Nok Phii seria l'única espècie d'ocell, a part del Vampir de les Illes Galápagos, que s'alimenta amb la sang d'altres animals. En diversos contes locals, Nok Phii és retratat com un depredador agressiu nocturn. En algunes històries, això encara ataca a l'humà. El 2007, en una muntanya remota, la visió d'un mascle i d'una femella Nok Phii fou relatada per part d'uns aldeans al nord de Tailàndia. S'especulava que aquesta era l'única parella abandonada al món. Aquest ocell, suposadament petit, d'ulls grans, mai ha estat capturat, mort o viu. No hi ha tampoc restes. Sense proves concretes, aquest ocell rar només podria ser un animal imaginari associat amb l'atracció del perill i l'aurèola mítica. Vampire és el somni d'un estrany ocell i el seu hàbitat, la impressió d'un viatge per a capturar el seu inusual tresor en un film. (A.W.)

WORLDY DESIRES

Una parella escapa de la seva família per a buscar un arbre espiritual a la selva. Hi ha una cançó de nit, una cançó que parla sobre una idea innocent de l'amor i la recerca de la felicitat.

Worldy Desires és un projecte experimental en el qual vaig convidar a un amic cineasta, Pimpaka Towira, a rodar la història d'amor pel dia i la cançó a la nit. La història, *Deep Red Bloody Night*, va ser escrita pel meu ajudant, que volia reprendre una història d'amor prohibit en un temps més romàntic que el passat. Vaig escollir una cançó pop, *Will I be Lucky?* per a mostrar el sentit de llibertat innocent que un experimenta quan és copejat per l'amor. El vídeo és gairebé una simulació de formes, dedicada a les memòries de rodatge a la selva durant els anys 2001-2005. (A.W.)

M'agrada la peça de música que he usat a aquesta pel·lícula, així que vaig imaginar a un grup d'àngels que apareixien cada nit per a interpretar la cançó. No té cap sentit ara. Però és una manera d'expressar el que m'agrada de filmar amb un estil lliure. Potser és com un sketch immediat sobre els arbres, o el sol. De manera retrospectiva, penso que els quatre dies de rodatge van ser més importants que la pel·lícula acabada. És com si haguéssim creat una performance, i el vídeo és una simple documentació d'aquesta, no una pel·lícula en si mateixa. La performance és una forma de respecte a les diferents jungles en les quals he filmat als últims anys.

Parlám de la inspiració que trobes a la jungla.

Al principi era una excusa per a sortir de Bangkok. Però gradualment em vaig quedar més temps a la jungla, i vaig començar a fascinar-me per la seva bellesa i el seu so. Cada jungla té diferents caràcters i sons. D'aquesta manera, treballar resulta tan agradable que volia compartir aquesta sensació amb els espectadors. Em sento tant insignificant... potser com quan estàs a l'espai. Em fa sempre imaginar quan tots vivíem a la jungla, en coves.

Textos d'Apichatpong Weerasethakul extrets de: *Apichatpong Weerasethakul. Edited by James Quandt, Österreichisches Filmmuseum, Viena, 2009.*

Entrevista a Apichatpong Weerasethakul, per Angeline Scherf

La memòria sembla essencial al seu treball. Per a la cultura occidental, s'associa a la capacitat intel·lectual d'enregistrament; en les seves pel·lícules, sembla pertànyer a una entitat més gran, més còsmica. Què significa per a vostè?

«Gravar» és la paraula clau. Tota allò que marca el nostre esperit està gravat, vint-i-quatre hores de vint-i-quatre, set dies de set. En aquesta època de hiperinformació, ens envoltam d'una quantitat de relats dels quals no som els autors. Tenim molts records de segona mà. Intento comprendre aquests fluxos. Precisament, em concentro en els de les persones que vull, els meus amics, la meua família, els actors. Però és freqüent que no sapiguem qui es troba al principi del record. Intento trobar traços i apropiat-me d'ells, com objectes personals.

La llum és central en el seu treball: la llum simbòlica de la infància, la llum reconfortant de les cases, la llum del foc... Com estudia la llum des del punt de vista narratiu i formal?

M'agrada la idea d'una narració que impliqui sistemàticament la llum. Quan vivíem a les coves, utilitzàvem el foc per a veure les imatges pintades als murs. Avui ens trobem en aquesta «cova» que és la sala de cinema i vam recórrer a la llum elèctrica.

Com fa perquè cohabitin la realitat i el fantàstic? Semblen realment complementaris.

Un documental no és la realitat. És una simulació novel·lada de qualsevol tema. Crec que no existeix la «realitat real», ja que tot és apropiació i hibridació d'alguna cosa, si considerem aquesta cosa al seu estat molecular.